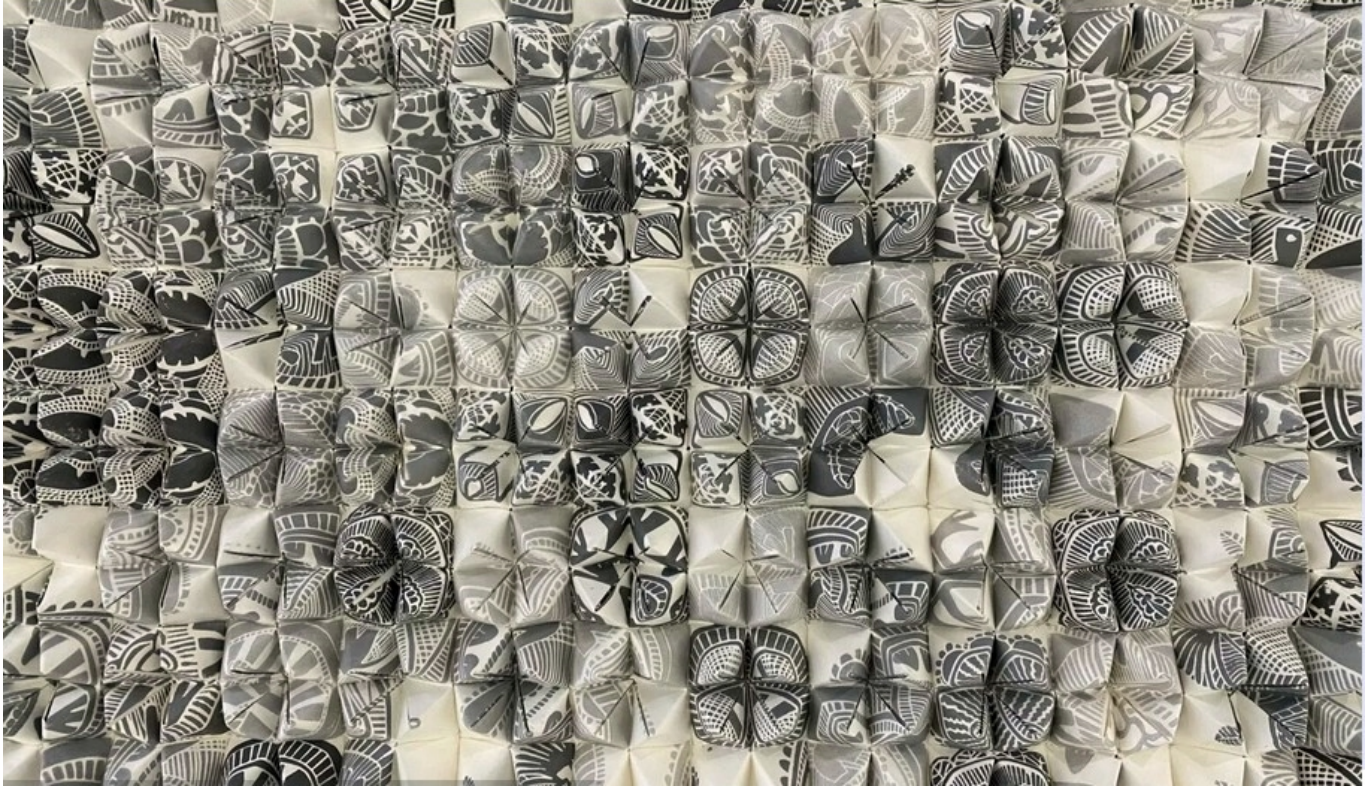

23 Σεπτεμβρίου 2023

Ένα Παρατεταμένο Χάδι: Σύγχρονες αναγνώσεις της χαρακτηριστικής στο Δημοτικό Μουσείο Χαμπή (από 23.09.2023 έως 15.03.2024)

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Γλυπτική, Ζωγραφική & Αγιογραφία και Φωτογραφία / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Ελένη Παναγίδου, Πέπλο, 2023, λινόγραφια, 189 x 101 εκ

Εγκαινιάζεται το Σάββατο 23 Σεπτεμβρίου στο Δημοτικό Μουσείο Χαρακτικής Χαμπή η ομαδική έκθεση με τίτλο «Ένα Παρατεταμένο Χάδι: Σύγχρονες Αναγνώσεις της Χαρακτικής».

Περιλαμβάνει έργα επτά προσκεκλημένων καλλιτεχνών που ζουν και εργάζονται στη Κύπρο μαζί με χαρακτηριστικά από τη συλλογή του Μουσείου Χαρακτικής Χαμπή, τα οποία συγκεντρώθηκαν κατά τη διάρκεια μιας πολύχρονης περιόδου εργαστηρίων καλλιτεχνών, από ανταλλαγές, αγορές και δωρεές.

Σε συν-επιμέλεια του **Ευαγόρα Βανέζη** και της **Νίκολας Μητροπούλου**, οι καλλιτέχνες αυτής της έκθεσης ενσωματώνουν τη χαρακτηριστική στην πρακτική τους, ο καθένας με τον δικό του τρόπο, για να θίξουν θέματα εντοπιότητας και μνήμης, αγάπης και έρωτα, τη διασύνδεση του ανθρώπου με μη ανθρώπινους παράγοντες. Κατά τη διάρκεια της έκθεσης θα ανακοινώνονται παράλληλες εκδηλώσεις.

Συμμετέχοντες: Έβελυν Αναστασίου, Παναγιώτης Ανδρέου, Κυριακή Κώστα, Κυριάκος Θεοχάρους, Ελένη Παναγίδου, Σιμώνη Φιλίππου, Κοραλλία Στεργίδη.

Σε διάλογο με έργα από τη συλλογή του μουσείου των: Κώστα Αβερκίου, Ευγενίας Βασιλούδη, Στέλιου Βότση, Κυριάκου Καλλή, Χαράλαμπου Κρασιά, Στέλλας Λάντσια, Λευτέρη Ολύμπιου, Φρίξου Παπαντωνίου, Στας Παράσκου, Μαίρης Πλάντ, Δέσπως Πρίγκη, Ρήνου Στεφανή, Στέλιου Στυλιανού, Χαμπή Τσαγγάρη, Μαριάννας Τσαγγάρου, Μιχάλη Φαντάρου, Ελένης Χατζηνεοφύτου.

Σιμώνη Φιλίππου, σμήνος φλούδων, 2023 μονοτυπίες, chine collé σε χειροποίητο χαρτί καλαμποκιού, 10 x 15 εκ.

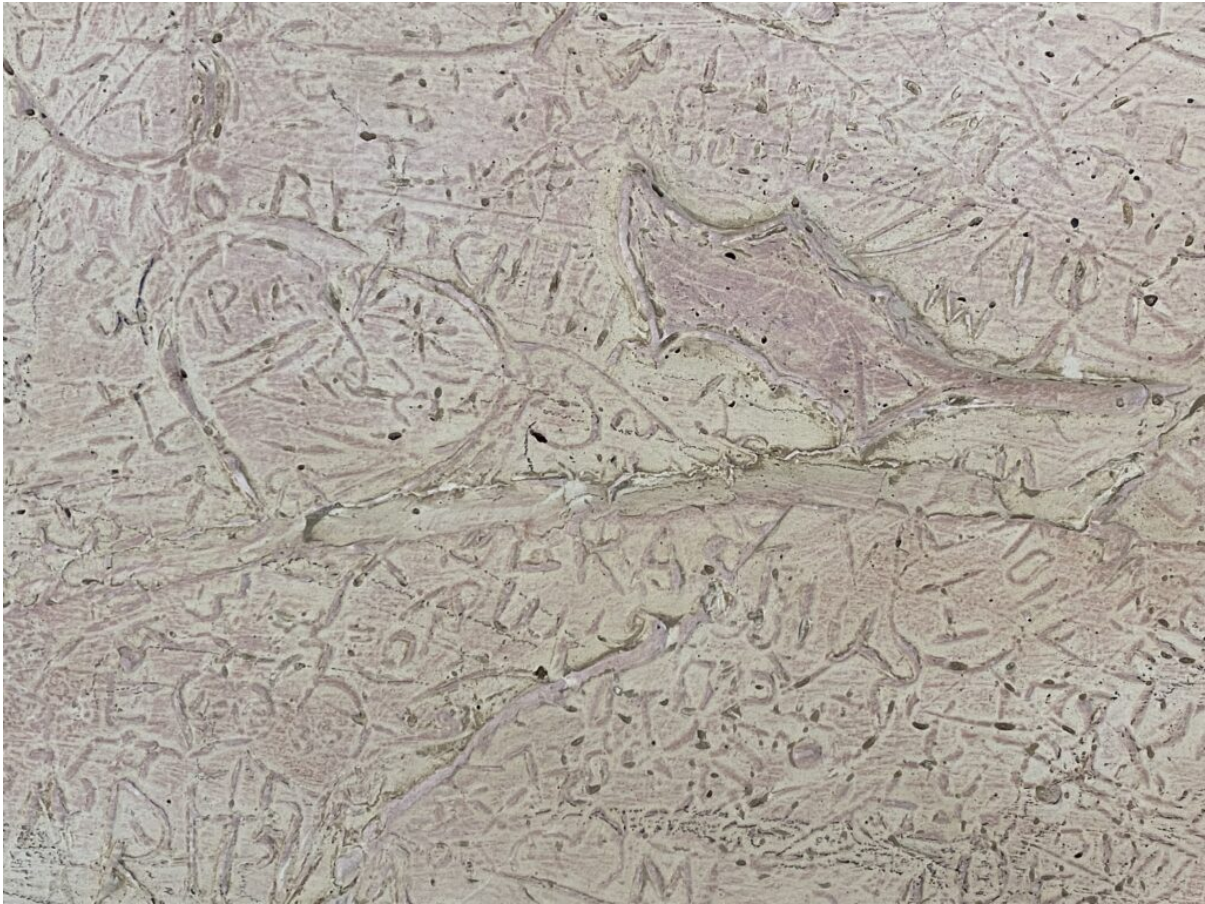
Σχεδιασμός Γραφικών: Πόπη Πισσουρίου

- Λευκωσία, Δημοτικό Μουσείο Χαμπή. Εγκαίνια: Σάββατο 23 Σεπτεμβρίου 7.30μ.μ. Διάρκεια: μέχρι 15 Μαρτίου (Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή: 10π.μ.- 2μ.μ., Τετάρτη, Σάββατο: 10π.μ.- 5μ.μ.)

Επιμελητικό Σημείωμα

Η οπτική αφήγηση της έκθεσης αποτελεί προέκταση ενός μικρού έργου του Χαμπή, ένα χαρακτηριστικό σε λινόλεουμ του 1970 με τίτλο *Του Θεάτρου και του Ήλιου*. Ένας μαύρος συμπαγής ήλιος στην πάνω δεξιά γωνία αποτελεί το κέντρο ενός ιστού κύκλων που υποδηλώνει μια διάχυση φωτός, ένα συνονθύλευμα με παρουσία ισχυρή, που τονίζεται μέσα από μαύρες γραμμές. Σε αυτόν τον ιστό, δέκα

απρόσωπες φιγούρες (ίσως ο χορός του θεάτρου;) παρασέρνονται σε μια ιεροτελεστεία που θυμίζει λατρεία σε έναν θεό ήλιο, μία αλλόκοτη άσκηση ισορροπίας, ή μια πρακτική του κατεπείγοντος (ο καθένας είναι ελεύθερος να κάνει τη δική του σύνδεση).

Κυριακή Κώστα, «Καθώς ο Βράχος Φθείρεται», 2017, ανάγλυφη εκτύπωση.

Τι θα συνέβαινε αν συγκρίναμε το τελετουργικό αυτό με ένα κύμα σωμάτων που διψάνε να δώσουν στον ήλιο ένα μέρος για να ξαποστάσει; Θα εμμέναμε, άραγε, περισσότερο στην αίσθηση ενός παρατεταμένου χαδιού, μιας σάρκας που σιγοφλέγεται όταν αγγίζει απαλά τον κόσμο – άλλοτε μάλιστα πολύ ευχάριστα – και του ζητάει να διατηρήσει τη σχέση του αυτή; Η έκθεση έχει σχεδιαστεί ως ένα χωρικό δοκίμιο, όπου συνυπάρχουν ποικίλες τεχνικές, εικόνες, λέξεις και κόσμοι. Δίνεται έμφαση στους τρόπους με τους οποίους τα έργα αλληλεπιδρούν και συνδέονται μεταξύ τους αλλά και με την περιβάλλουσα αρχιτεκτονική και υλική υπόσταση του χώρου.

Διαμέσου της ιδέας του παρατεταμένου χαδιού τονίζονται οι ατελείωτες διακυμάνσεις του χρόνου και του αγγίγματος. Καλούμαστε έτσι να αναλογιστούμε την ιδιότητα της χαρακτηριστικής τέχνης να δημιουργεί και να αναπαράγει επαφές

μεταξύ επιφανειών και κόσμου, εκεί όπου το προσωπικό, το πολιτικό και το ποιητικό συναντιούνται και συνυπάρχουν.

Αναδημοσίευση από: [Filenews](#)